



Üvegtelenül

Két olvasónk írt egyazon témában. Dobos Lászlóné (Zérda utca 18.) és Pusztai Györgyné (Csaba utca 39/B) a Bartók Béla téri üveg-boltra panaszkodik, és ami azt illeti, meglehetősen furcsa dolgokat ír. Dobos Lászlóné például két hétig járt a boltba, és legtöbbször csak az ajtóig jutott el. Ha nyitva volt az üzlet, olyan tömeget talált benn, hogy nem került sorra, mert ha a munkahelyről szalad át valaki, nem tölthet órákat egy üzletben. Végül egy nap szabadságot kellett kivennie egy tízforintos üvegabláért. Pusztai Györgyné is állandóan zárta taláta a boltot. Azt kérdezi: mikor van egyáltalán nyitva a nyitvatartási időn belül, hogy olyankor próbálkozzon? Dobos Lászlóné azt is hozzáteszi leveléhez, hogy egy több mint százezer lakosú városban netán délután is nyitva lehetne az üvegbolt. De legalább nyitvatartási időben ne zárják be az ajtót, mert az áruátvétel esetleg délután is beférne a munkaidőbe. Olvasónk azt is kifogásolták, hogy a tábla-üvegből az üzletben nem vágják le a szükséges kisebb méretet.

Gázgond

Miért nincs gáznyomás a Deák Ferenc utcában? — kérdezi levelében dr. Zoltán Róbert (Deák Ferenc utca 2.). Október 15 óta nem működik a gázfűtés, a boiler, ha éjszaka elég gázhoz jut, már az is örömmel számítt. Olvasónk segítségét és intézkedést kér. Együttal a vízművek figyelmét is felhívja a Petőfi Sándor sugárút 78-as számú ház előtt levő víztölcsőre, amely 5-6 hónapja fog, növekszik, de soha el nem tűnik.

Tóth István (Újszeged, Bal fasor 14.) mások nevében is panaszkodik, hogy bár a Gázművek évek óta vezeti az utcában a gázt, még mindig nem sikerült azt a házba bevezetni. Pedig gázfűtést szereltettek fel, így most hideg a lakás. A DE-GAZ szerint — írja olvasónk — már csak a bekötések vannak hátra. De egyelőre semmi sem történik.

Válaszol az illetékes

Dr. Salgó Gábor, rendelő-intézet igazgató főorvosa válaszolt Késs Miklós október 13-i Postaládánkban közölt panaszára. Elismeri, hogy olvasónknak két órát várnia kellett az alkalmassági vizsgálatra, ám hozzáfűti, az igazság másik felét is. Azt, hogy olvasónkat, kérésére korábbi időpontra sorolták be a rendesnél, egy olyan jelentkező helyére, aki 24. volt az október 4-i be-soroltak között. (Naponta 25 jelentkezőt vizsgálnak itt!) Olvasónknak ezért kellett várakoznia, de a két óra veszteséggel négy napot nyert.

Farkas János olvasónk a fogászati rendelőt kifogásolta levelében, melyet elküldtünk a rendelőintézetnek. Az igazgató főorvostól kapott válasz szerint az ő utasítására dr. Bódó János szakfőorvos, a fogászati rendelő vezetője levelében kérte olvasónkat, hogy bármely napon — szombat kivételével — 8 és 12 óra között keresse fel az ügyben, mert a leveléből nem derül ki, hogy olvasónk a város me-

A sok panaszos levél között néha akad egy-egy, melynek írója köszönetet szeretne mondani valakinek. Örömmel olvasni az ilyen leveleket, hiszen olyasmiről adnak hírt, ami, sajnos, ritka vendég postaládánkban: emberségről, becsületről. Erről talán azért nem írnak, mert természetesnek veszik. Kovács Béláné (Tarján, 110/D) a Hazafias Népfront tarjánai titkárnak szeretné ezúton megköszönni, hogy elvesztett ernyőjét, amely — mivel férje és fia ajándéka — nagyon kedves volt számára, visszavitte. Akkor meg sem tudták köszönni neki. Újságban hirdették, és még a hirdetés megjelenése napján visszakapták az ernyőt. Szekeres Zoltánné a Széll utcai óvoda dolgozóinak köszöni meg figyelmességüket. Kislánya hetekig beteg volt, nemrégén gyógyult meg. Amikor egy nap érte ment az óvodába — „szép őszi idő volt” —, örömmel tapasztalta, hogy a kábátot ráadták a kislányra. Tehát azt is számon tartották az óvodában, hogy a gyermek beteg volt, és még érzékeny, vigyázni kell rá. Olvasónk köszöni, hogy úgy vigyáznak a gyermekekre, mint az édesanyjuk. Bóta Sándorné (Moszkvai krt. 20/A) egy ismeretlennek köszöni, hogy elvesztett villamosbérletét leadta a postán, és a postának, hogy a bérletet visszajuttatta hozzá. Köszöni a figyelmességet, ami végtelenül jö-esett neki.

Lottó és tüzelő

Ifj. Bagó Antalné (Dorozsma, Brassói utca 6.) két lottószelvényének sorsát nem érti. Nemrégiben két alkalommal is volt két találat, ám a pénz egy esetben sem vehette fel, mert közölték vele, hogy a szelvény nem érkezett be. Pedig mindig hétfőnként dobja be a szelvényt a lottó-zóban. Olvasónk szinte restelkedve ír, hogy pár forint miatt zavar bennünket. Igen, de elgondolkodtató, hogy egyszer akár egy öt-találós szelvény is elkeveredhet. Akkor vajon mi lesz?

Egy kúbekházi olvasónk a község TŰZÉP-telepére panaszkodik, ahol nem tudnak szemet vásárolni, mert csak por kapható. Olvasónk azt

írja, hogy a telep vezetője nem hozat szemet, mert tal-va annyit rendelt, hogy egy része tönkre ment. Együttal azt kéri, hogy ne írjuk meg, mert fél, hogy akkor végképp nem kap szemet. Bár félelmét indokolatlannak tartjuk, kérését teljesítjük, nem írjuk meg nevét.

Fleiszig Dezsóné (Liliom utca 13.) olvasónk levelében köszöni, hogy a multikori Postaládánkban foglalkoztunk az utca lakóinak gondjával: a járda és az úttest állapotával. Azt szeretné, ha megkérnénk az illetéke-seket, a 13-as számú ház előtt levő gödört, sürgősen töltsék fel, hogy esős időben ne bokaig érő vízben kelljen bemenni a házba.

Segítik vagy ajnározzák?

Jelzéseket adni — foglal-ta össze nemrégiben Regös István a Lehetőség és való-ság című televíziós riportso-rozat szerkesztőiroptere munkájuk célját: jelzéseket adni mindazoknak, akiknek nem lehet közömbös a fizi-kai dolgozók gyermekeinek sorsa, tanulása, továbbtanu-lása. A jelzések nem té-veszthetők el hatásukat. Ezt bizonyítja egyebek között az a levél is, melyet Szilicsány Piroska Budapestről (VIII., Baross utca 113.) küldött szerkesztőségünk címére.

Több mint tíz éve végzek aktív KISZ-munkát — írja. A rádió és a tévé műsorai sorozatban foglalkoztak az ifjúsággal, a neveléssel, a fiatalok problémáival. Amikor megjelent a képernyőn dr. Márta Ferenc, a Szegedi József Attila Tudomány-egyetem rektora mint köz-életi személyiség és egyete-mi vezető, aki mindkét poszton ugyanazon célért küzd — hogy egyetlen te-hetség se kallódjon el Sze-gedene —, és utána egy te-hetőséges matematikusjelölt

lyik fogászati rendelésre panaszkodott. Sajnos, olvasónk nem tett eleget a ké-résnek, így ügyét sem tud-ják kivizsgálni. Ezt nem-csak dr. Salgó Gábor saj-nálja, hanem mi is. Ilyen-kor felmerül a kérdés: va-jon miért fordulnak hoz-zánk némely olvasónk ügyes-bajos dolgaikkal, ha saját maguk egy lépést sem hajlandók tenni saját ér-dekükben? Miért várják el tőlünk azt, amit önmaguk-tól nem?

Az Utasellátó kereskedel-mi igazgatója, Vámos Ist-ván és Kulányi Ferenc osz-tályvezető levelükben a szeptember 25-én megjelent Petíció című glosszánkra vá-laszolnak. Írásunkban akkor kifogásoltuk, hogy a pesti gyorsról eltűntek az étkező-kocsik, de a régen beharan-gozott bisztrókocsiknak se híre, se hamva. Levelükben kifejtik a bisztrókocsi elő-nyeit, amivel mi is tisztá-sban vagyunk. Ám arról, hogy mikor lesz végre a gyorson bisztrókocsi, arról nem nyilatkoznak. Pedig mi arra lennénk kíváncsiak.

a tanyai petróleumlámpa mellett: éreztem, a televí-zió egyik legigazabb és leg-szebb dokumentumfilmjét látom. Amíg a szegedi tö-rekvéseket néztem a képer-nyőn, eszembe jutott a jele-net, amely a Fórum adása után játszódtott le az egyik budapesti hivatalban. Valaki azt hajtogatta: „már megint a melósok és parasztok gye-rekeit ajnározzák, nem tu-dom, ki megy majd kapál-ni”. A társaságban — persze nem állhattak szó nélkül. A Fórumon azt is hangsú-lyozták, csak a tehetségesek előtt legyen zöld út az egyetemre, származástól füg-getlenül, de a munkás-pa-raszt fiatalok körülményei rosszabbak, ezért fel kell kutatni őket, és nekik is le-hetőséget kell adni tehetsé-gük kibontakoztatásához. Nem törvénytörő, hogy egy értelmiségi fiából értelmisé-gi legyen, ha az tehetségte-len, de ha a kétkezi dolgozó gyermeke tehetséges, akkor szabad utat kell engedni ne-ki. Minden ember külön egyéniség, akár tehetséges, akár nem. Nem lehet vitás, abban az államban, ahol alkotmányba iktatták: min-den hatalom a dolgozó népé — a kétkezi munkások te-hetséges gyermekei előtt az egyetemek kapuinak is nyit-va kell lenniük.

Üzenetek

Kalász Sándorné (Borbás utca 20.), levelét a város-gazdálkodási vállalat igaz-gatójához továbbítottuk ki-vizsgálás végett. Olvasónk figyelmebe: Az utóbbi na-pokban rengeteg levelet kaptunk Postaládánk cí-mére. Elnézését kérünk azok-tól, akiknek levelével ezért csak később tudunk foglal-kozni.

Kedden rendkívüli ülést tartott Debrecenben, a kol-légium dísztermében a ti-zsántán református egyház-kerület közgyűlése. Ez alka-lommal iktatták be hivatalá-ba az új főgondnokot, dr. Zsebők Zoltán egyetemi ta-nárt. A közgyűlésen részt

Nehéz hajózás a Dunán

Rendkívüli hajózási hely-zet alakult ki a magyar Felső-Dunán, különösen a Rajka—Gönyű közötti sza-kaszon. A Duna vízállása annyira alacsony, hogy egy-mást érik a gázlók és a szűkületek, amelyekben a hajók nem kerülhetik el egymást. Az uszályokat csak alacsony terheléssel tudják vontatni és emellett a ha-józás lelassult.

A Dunán még javában tart az őszi csúcsforgalom és az alacsony vízállás alaposan megdrágítja az egyébként ol-csó vízi szállítást.

Fagyszolgálat Vasban

Fagyszolgálat működik keddtől Vas megyében, ahol a földrajzi tényezők miatt alacsonyabb az átlaghőmér-séklet az ország más részei-hez viszonyítva. A Volán vállalat telepein éjszakán-ként ügyeletet tartanak, szükség esetén leeresztik a kocsik hűtővizét, s hajnal-ban előmelegítik a motoro-kat. Így a gépkocsivezétők késedelem nélkül indulhat-nak. A járműveket láncok-kal, lapátokkal, a személy-zetet meleg ruhával látták el.

A négy megye vasúti köz-lekedését lebonyolító szom-bathelyi MÁV igazgatóság 11 ezer új hófogó sáncot ál-lított fel, s a hó által veszé-lyeztetett vonalszakaszokon vasbeton védőművet épített 2000 méter hosszúságban. A mélyebben fekvő pályák téli védelmére terepmódosításo-kat hajtottak végre. A váltó-állítások megkönnyítésére 196 svéd jégolvasztó lámpát használnak. A vasúti hó-marók és hóékek futópróbán vizsgáztak üzemképességből.

HÉTKÖZNAPOK Rízikó

Lehetne, tulajdonkép-pen, kockáznak is írni, ha nem lenne az ilyesmi kockázatos, mióta Kloss kapitány kilépett életünk-ből. A kereskedelmi nyelv-ezetben egyébként is úgy tudják, hogy az a rizikó, amit valaki vállal, illetve, amit senki sem akar vál-lalni. A gyár azért nem, mert miért éppen ő, a nagykereskedelem azért nem, mert miért nem a kiskereskedelem. Elvégre, csak az jár rosszul, aki kockáztat. Ennek eredmé-nyeképp, amikor a televí-zióban nemrégiben bizo-nyos statisztikai adatokat ismertettek, kiderült, hogy meglehetősen sok az olyan termék, amelynek születé-se régről datálódik.

Történt olyan eset is, hogy népfront-tájékoztatót valamelyik tarjánai lakos fölvetette; az új városrés-zben a földszintet miért nem arra használták fel a

tervezők, hogy oda boltok stb. kerüljenek. S az ille-tékes szájából hihetőnek hangzott az a válasz, hogy a kereskedelem, amikor még lehetett volna, elzár-kózott az igényléstől, nem vállalta annak kockázatát, hogy esetleg egy ideig csak néhány lakó fog lézengeni a nagy boltokban. Ezért hát most csak néhány üz-let lézeng a nagy lakóte-lepen.

Vannak, persze, dicséret-re méltó példák is. Az Elelmiszer és Vegyiáru Nagykereskedelmi Vállalat például, amikor az egyik kiskereskedő vonakodott az új áru átvételétől, kiadta azt bizományba, vállalva a kockázatot. S lőn esoda: még kevésnek is bizonyult az, amit először a boltos visszautasított. E tűnő pél-dán is bebizonyosodott, hogy érdemes vállalni a ri-zikót, az újdonság kocká-zatát.

Határidő

Furcsa dolgokat olvashat néha az ember. Például azt, hogy az Iparművésze-ti Múzeumot három teljes évig építették, s ezért a „beruházó!” többször is reklámolt. Pedig volt raj-ta mit építeni, cifrázni, nem lévén akkor még elő-regyártott elemek és kifo-gások. Arról talán nem is kell beszélni, hogy bele is mertek költözni az építke-zés után, mert statikája is mindmáig helyesnek bizo-nyult.

Mindez csak azért jut eszembe, mert látok néha érdeklődő embereket Sze-ged utcáin, akik látható-an valamiféle útbaigazítást keresnének az építkezése-ket körülvevő kerítésen, hogy mikor is lesz már vé-gük. Amolyan fekete tá-blácskát, amelyek valaha lé-teztek, s melyekre akkurá-

tusan felírták a beruhá-zó, kivitelező nevét, a kezdési és befejezési határidőt. Ilyenekkel újabban csak elvéve találkozhat az em-ber, ha valaki mostaná-ban mutatóban akar látni egyet, akkor zarándokoljon el a Csillag térhez, ahol a tarjánai építkezés negyedik ütemét hirdető táblán min-den adatot megtalál.

A többi: néma csend. Mert hiszen minék is ki-tenni azt a táblát, ami-kor úgyis azt a bocsnator-búnt kellene időnként e-követni vele, hogy átjaví-ják a számokat. S egyé-ként is: akiknek jó a me-móriájuk, azok emlékez-ne még a kezdetekre, akikne pedig nem, azok jobb ha azt hiszik, két év volt az a három.

Veress Miklós

„Tehetségek, lehetőségek nélkül”

Szinetár Miklós rendező a Rózsa Sándorról

A kellemetlen eső valósá-gal bezavart a meleg szobá-ba. Odakint itéletidő — ide-bent, a szabadtéri játékok igazgatóságán meg arról be-szélgetnek, milyen is lesz a jövő nyár. Az első fecs-ke, ki nyarat jött csinálni: Szinetár Miklós, a televízió főrendezője. Legközelebb Szegeden a Hunyadi László-t állítja színpadra. Mosta-nában sokan sokfelé sokfélét beszélnek róla, a tévé vasár-nap befejeződő, 12 részes so-rozatfilmjét, a *Rózsa Sán-dort* rendezte, ebbeli minő-ségében emlegetik. A véle-ménypólusok meglehetősen szélsőségesek. Elrontott va-sárnap esték „fözpörzekúto-ra”, ugyanakkor a közvéle-mény-kutatók szerint film-jének úgynevezett nézettségi indexe közel százszázalékos, tetszési indexe pedig 89 szá-zalék!

— Soha jobbat — szögezi le mosolyogva, bár látható-an erősen foglalkoztatják az elmarasztalások. Azt hiszem, ennek tudható be, hogy a

rá nem jellemző szokatlan hevesen vitatkozik, érvel.

— A film értékének meg-ítélése természetesen a né-ző dolga. Csupán annyit sze-retnék elmondani, a Rózsa Sándor-legendákör megbíz-hatatlanságát és ellenőrizhetet-len adatai helyett Móríczt Zsig-mondot választottuk. Tu-dom, vasárnap este, az *Angyal-pofonok* és a *Maigret*-krimi időpontjában szentség-törés egy kalandizgalmakhoz szokott közönségieny meg-kerülése, de hát a mi Rózsa Sándorunk célja egészen más volt. Abba a történelmi vonulatba akartam beállíta-ni, amit a *Bánk bán*, *Az ember tragédiája* és a *Háry Já-nos* rajzolt meg az orszá-gról, ahol rendkívüli tehetsé-gek születnek lehetőségek nélkül. Rózsa Sándor okos, bátor, tehetséges, minden adottsága együtt van ahhoz, hogy akár Robin Hood lé-hessen — de Magyarország nem Anglia, Rózsa Sándor sem népszabadtó, csak csendőrvérő lehet. Miként Háry János is elmeséli, elha-zudja, megverte Napóleont — de a valóságban persze nem. Móríczt arról a kiszol-gáltatott, szenvedő magyar népről írt, mely a tragikus körülmények közepette is megőrizte azt a nagyszerű tulajdonágát, hogy Rózsa Sándorokat szült. Vegyük például azt a jelenetet, ahol Rózsa Sándor titokban köv-e-ti a katonának összefogdo-sott, elhurcolt szegénylegé-nyek menetét. Mi sem lenne egyszerűbb, látványosabb, hálásabb: Rózsa Sándor ki-

szabadítja valamennyit, a sötétben nagy csihi-puhi, csi-pódobások, verekedések. Mó-ricz azonban arról ír, hogy ebben a szituációban csak egyetlen puskalövésre van lehetősége a betyárnak, rá-ijeszteni az önkényeskedő-re — ami sokkal több, mert realitás. Irodalmunk ma-gyarságszemléletében két végtel uralkodott: a megha-tott, himnusz-énekilő, nacio-nalista — és az erőfeszíté-seinket lebecsülő, deheroizá-ló, a nemzeti érzést durván félretelő hang. Rózsa Sán-dor-filmünk odatartozik, mely a köztes utat választ-ja: ebben a mítoszban nagy-szerű emberek mozognak, ám a körülmények lefogják kezüket, csak a lehetőségei-kben belül cselekedhetnek.

— Ha már benne vagyunk, bizonyára van véleménye a helytelen, gyakran kifejezet-ten zavaró ő-zésekkel kap-csolatos kritikákra, megjegy-zésekre.

— Hogy 1836-ban ho-gyan ő-ztek a szegedi tanya-világban, azt ma már ne-héz megmondani. A bíráló-tokat természetesen elfoga-dom, bár őszintén bevallom, kényszerhelyzetben voltunk. El kellett dönteni, legyen vagy ne, s amikor mellette maradtunk, az a cél vezérelt, hogy sajátos ízt, jelzést ad-junk. Viszont könnyen belát-ható: félszáz színész meg-tanítani a helyes ő-zésre — reménytelen.

Reménytelen? Hát, szóval, lehetne róla vitatkozni...

N. L.

Beiktatás

vett Kállai Imre, a Hazafias Népfront Hajdú-Bihar me-gyei bizottságának titkára, Kenderesi János, az Állami és Egyháziügyi Hivatal me-gyei képviselője, ott voltak Szamosközi István, dr. Ba-kos Lajos, Bartha Tibor és Ráski Sándor püspökök.